

N E J S E M S I J I S T I.

řekne jeden, jak tohle všechno vlastně bylo. Ale dejme tomu, že takhle:

Byla parné nedělní dopoledne. Vlastně už poledne. Právě vyzvání poledne tam za lesem. On seděl v lehátku na zahradě vily a střílel ze vzduchovky po ptácích. Vila se jmenovala INKA 1938. Tak to stalo napsáno zazelenalými písmeny z měděného plechu na průčelí.

Vystřelil.

„Zatraceně,“ řekl.

„Otto!“ volal ženský hlas od vily.

„Ano!“ zavolal a vstal.

„Ty už zase střílíš?“ ženský hlas se blížil.

„Ty potvory žerou třešně!“ řekl na obranu.

„Tak je nech a podívej se!“ řekla žena.

„Co je to?“ řekl.

„Telegram! No tak si ho přece vezmi a čti!“ řekla žena podrážděně.

„Ano, Inečko,“ řekl a vzal si telegram. „To se divím, kdo... Irzner! Jedu do Dánska! Podívej: přijedte ihned, vyzvednete materiály. pondeli porada ctnact nula nula. streda odlet dansko. irzner.“

„Já vím,“ řekla žena. „Aspoň o dovolené by nám mohli dát pokoj!“

„No ano. Pochopitelně. Mne to taky dvakrát netěší, Inečko, to víc. Ale služba je služba. Co se dá dělat?“ řekl. „Ach jo, člověk není svým pánum. To mijede někdy k večeru, ne?“

„To ti jede zítra ráno kolem osmé,“ řekla.

„Zítra ráno?“ řekl. „Vyloučeno! Musím ještě dneska.“

„No to nemyslím vážně, Otto!“ řekla. „Zítra ráno to úplně stačí! Ta porada je stejně až zítra odpoledne a odlet stejně až ve středu...“

„Jistě, Inečko,“ řekl, „ale já stejně musím dneska.

Musím si ještě vyzvednout a připravit ty materiály...“

„Ale já stejně myslím, Otto, že pojedeš až zítra. Rozumíš? Já nevím, kde chceš v neděli v noci shánět a připravovat jaké materiály,“ řekla.

„Zavolám Irznerovi,“ řekl.

„To je možné,“ řekla, „ale já si stejně myslím, že bys měl jet až zítra!“

„Já ti rozumím, Inečko,“ řekl, „ale prosím tě, pochop. Kdybych jel vozem, tak samozřejmě pojedu až zítra. Ale já vozem nemohu, protože jak víc, tak máme vůz ještě v lakvně, jak jsi zajízděla do garáže. To znamená, že musím vlakem. Musím? Ano, musím! A když jedu vlakem, tak musím už dneska, protože člověk nikdy neví. Kdybych jel zítra, tak ten dopolední přijíždí kolem jedné. A kdož jestli. A já si musím ještě všechno na tu poradu připravit. Čili musím dneska. Je to jasné, Inečko?“

„No dobrá, Otto, jak myslíš,“ řekla. „Ale já si stejně myslím, že bys tu vzduchovku měl někam zavřít a nestřílet pořád. To není pro tebe žádný odpočinek, pořád střílet. A ani se to nesluší.“

„Ale ptáci nám žerou třešně!“ řekl.

„Za chvíli bude oběd, Otto,“ řekla.

Při obědě mu paní Inka řekla: „Ono je to vlastně dobře, Otto, že jedeš už dneska. Řekla jsem Suvaldlové, že jedeš dneska a že vezmeš její neteři do L. zavařeniny a blumy.“

„Cože?“ řekl a odložil příbor.

„Řekla jsem Suvaldlové, že vezmeš její neteři do L. zavařeniny a blumy. Suvaldlová to té neteři chce poslat, ale nechce to posílat poštou, aby se to nepomačkalo a aby se nerozbily sklenice. Tak jsem jí řekla, že ty dneska jedeš do P. a že to tedy té její neteři v L. zaneses,“ řekla paní Inka.

„Ale jak to, prosím tě?! Já přece jedu vlakem!“ řekl ten Otto.

„Právě proto, Otto, že jedeš vlakem. V neděli musíš v L. stejně víc jak dvě hodiny čekat na rychlík, tak za ty dvě

hodiny to k té její neteři klidně stihneš,“ řekla paní Inka.

„Kdybych jel vozem, tak prosím, tak to vezmu, ale takhle...“

„Kdybys jel vozem, Otto, tak by sis musel do L. zajíždět a zdrželo by tě to, kdežto když jedeš dneska vlakem, tak musíš v L. stejně víc jak dvě hodiny čekat na rychlík, tak tě to vůbec nezdrží,“ řekla paní Inka.

„Musím čekat! Musím čekat! A co kdyby dneska nebyla neděle? To bych tam nemusel čekat, to bych měl přímé spojení a nic takového, jako abych vozil zavařeniny nějaké neteři, to by na mně nikdo nemohl chtít. Tak si, Inečko, prosím tě, myslí, že dneska není neděle...“

„No ano, Otto. Já vím, jak to myslíš. Já ti rozumím. Kdybys jel ve všední den, třeba zítra, tedy v pondělí, tak bys měl v L. přímé spojení, nemusel bys tam dvě hodiny čekat, a tedy bys to té neteři nemohl zanést. Ale ty musíš jet dneska. A dneska je neděle. Ty to víš, já to vím a Suvallová to ví taky. Suvallová ví, že když jedeš dneska, v neděli, tak musíš v L. víc jak dvě hodiny čekat, a Suvallová taky ví, že během těch dvou hodin můžeš té její neteři zavézt ty její zavařeniny třeba dvakrát. A já jsem jí slíbila...“

„Ne! Já nejsem žádný poslíček! Já jsem...“

„Ty musíš jet dneska, Otto, vid?“ řekla paní Inka.

„Ano!“ řekl ten Otto.

„Tak koukní, Otto, když musíš, tak vedeme zbytečné řeči. Já jsem jí to nabídla, ona to už připravuje a ty to té její neteři vezmeš. Protože já jsem jí to musela nabídnout. Rozumiš? Protože sám víš, jak je Suvallová na nás naštvaná. A víš, že my si musíme Suvallovou zase udobřit, protože ji potřebujeme. Kdyby býval někdo nezastřelil Suvallové vzduchovkou kočku...“

„Ta kočka žrala ptáčky!“ řekl ten Otto.

„Kdyby někdo Suvallové nezastřelil tu kočku, nebo, když už tu kočku zastřelil, kdyby ji aspoň zahrabal, aby ji Suvallová nenašla, tak by se Suvallová na nás nenaštvala, já bych ji nemusela udobřovat a ty bys nemusel vozit zavařeniny nějaké její neteři. Je ti to jasné, Otto?“ řekla paní Inka.

„Ale už jsem se jí za to omluvil, ne?“ řekl ten Otto.

„Jistě. Ale to nestačí, Otto,“ řekla paní Inka.

„Dobrá, ale ty zavařeniny by snad mohly počkat, až budeme mít v pořádku vůz, Inečko! Potom přece není problém naložit do vozu zavařeniny, zajet do L. ...“

„Ne, to by nemohlo počkat, Otto, protože ty jedeš dneska a já jsem jí řekla, že to tam vezmeš dneska. A ona s tím počítá dneska. Kdybych jí to teď odřekla a ty kdybys přesto jel dneska, tak už bych ji naštvala totálně. Ta službička ti přece žádný čas nezabere. Naopak. Dneska tam musíš tak jako tak přes dvě hodiny čekat na rychlík, tak místo sezení v restauraci pojedeš k neteři. Neteř je možná kus...“

„Mě kusy nezajímají!“ řekl ten Otto.

„Neříkej?“ řekla paní Inka.

„Ale já se v L. vůbec nevyznám!“ zvolal ten Otto.

„Nevyznáš. Ale to přece nevadí. Vezmeš si stejně u nádraží taxíka. Ten tě zaveze až na místo. Přece by ses s tím netahal jen tak. To na tobě nikdo nechce a ani chtít nemůže. Vezmeš si taxíka a je to!“ řekla paní Inka a přistrčila Ottovi ovocný koláč.

Do L. přijel osobním vlakem v 18.46. Rychlík mu jel z druhého nástupiště v 21.20. Měl tedy dvě a půl hodiny času. Příruční kufřík si dal do úschovny zavazadel, velký odřený kufr z vulkaníku, který starý Suvaldl podal jako spoluzavazadlo, mu nosíč vyzvedl z výdejny zavazadel a donesl před nádraží. Ale před nádražím právě žádný taxík nestál. Čekal tedy před nádražím na taxík. Za dvanáct minut taxík přijel. Nasedl, taxikář naložil kufr, sedl za volant a vyjeli.

Jeli asi čtvrt hodiny. Pak taxikář zastavil a sklapl taxametr.

„Tak, pane,“ řekl taxikář, „a je to rovných šestadvacet.“ Vyhlédl ven a řekl:

„To je Zahradnická 111?“

„Kdepak, pane,“ řekl taxikář, „Zahradnická je na Novém předměstí. To je úplně jinde.“

„Úplně jinde?“ řekl. „A jak to, že jste mě zavezl sem?“

„No přece proto, že jste sem chtěl, pane,“ řekl taxikář.

„Já že chtěl sem? Já že... Ale to je nesmysl! Já chtěl přejet na Nové předměstí, Zahradnická 111!“

„To je možné, pane,“ řekl taxikář, „ale chtěl jste sem. Kdybyste byl chtěl na Nové předměstí, Zahradnická 111, tak jsem vás taky zavezl na Nové předměstí, Zahradnická 111. Ale když jsem vás zavezl sem, pane, tak to tedy taky znamená, že jste chtěl sem, pane. Protože my, taxikáři, vezeme pasažéra vždycky tam, kam chce pasažér. Nikam jinam.“

„Říkal jsem, že chci na Nové předměstí, Zahradnická 111!“

„Nic takového jste nemohl říkat, pane,“ řekl taxikář. „Protože kdybyste říkal, jak říkáte, tak vás zavezu tam a ne sem. Protože my, taxikáři, zavezeme pasažéra vždycky tam, kam...“

„Říkám to snad jasně, ne? Nové předměstí, Zahradnická 111!“

„Ano, pane,“ řekl taxikář, „ale asi jste se zmýlil.“

„Vyloučeno! Jestli je někdo na omylu, tak já ne! Já chci jasně na Nové předměstí, Zahradnická 111, nikam jinam!“

„To je možné,“ řekl taxikář, „ale asi jste se přece jen zmýlil. Proč bych vás sem jinak vozil, kdybyste sem nechtěl? Protože my, taxikáři, zavezeme vždycky pasažéra tam, kam chce pasažér.“

„Tak dost! Jeďte okamžitě na Nové předměstí, Zahradnická 111! Vyzývám vás...“

„Jistě, pane. Ale kdybyste byl tak laskav a dříve mi zaplatil tu cestu sem. Dělá to rovných šestadvacet, pane,“ řekl taxikář.

„Ještě tohle! Abych vám za tohle platil?! Já nejsem žádný vůl, rozumíte?“

„Asi jste se zmýlil, pane,“ řekl taxikář.

„Nové předměstí, Zahradnická 111!“

„Zaplaťte pane, a zavezu vás na Nové předměstí, Zahradnická 111, jestli tam chcete. Od toho jsme my, taxikáři, tady. Zavezeme pasažéra vždycky tam, kam chce pasažér. Ale pasažér nám za to musí vždycky zaplatit, pane,“ řekl taxikář.

„Koukněte, člověče, okamžitě mě tam zavezte, rozumíte? Nové předměstí, Zahradnická 111. Nebo si na vás budu stěžovat!“

„Ach ano, pane. Jenomže já opravdu nevím, nač byste si chtěl stěžovat, pane?“ řekl taxikář.

„Nač?! Na vás! Že jste mě zavezl sem a ne tam! Nové předměstí, Zahradnická 111 a dost!“

Taxikář se odmlčel, jako by přemýšlel, a zavrtěl hlavou.

„Nezapomínejte, pane, že každý ví, že taxikář vždycky zaveze pasažéra tam, kam chce pasažér. A když jsem vás já, taxikář, zavezl sem, tak asi proto, že jste vy, pasažér, chtěl sem. Jestli teď chcete jinam, zaplaťte, řekněte a zavezu vás jinam,“ řekl taxikář.

„Já říkám na Nové předměstí, Zahradnická 111 a rychle!“ řekl pasažér.

„Zaplaťte, pane,“ řekl taxikář.

„Nové předměstí, Zahradnická 111!“ křičel pasažér.

„Zaplatte, pane,“ řekl taxikář.

„Milý příteli, tak teď už toho mám akorát dost! Radím vám, abyste mě okamžitě a hezky rychle zavezl na Nové předměstí, Zahradnická 111, rozumíte? A já se pokusím zapomenout, že jsem kdy s vámi jel. Rozumíte? Upřímně vám to radím, příteli! Jinak...“

Taxikář se naklonil k pasažérovi a řekl: „Koukněte, pane! Zaplatte a já se pokusím zapomenout, že jsem vás sem kdy vezl.“

„Nové předměstí, Zahradnická 111, darebáku!“ vykřikl.

„Dobrá. Jak chcete, pane,“ řekl taxikář.

„A hezky rychle!“ vykřikl pasažér.

Taxikář se na něj už nepodíval. Povolil ruční brzdu a couval zvolna po svahu dolů.

„Zahradnická 111! Zahradnická 111! A rychle! Zahradnická 111!“ křičel pasažér.

Taxikář docouval před hostinec U maminky a zastavil.

„Nové předměstí, Zahradnická 111!“ křičel pasažér.

Z hostince U maminky vycházeli dva muži. Taxikář otevřel dvířka, vyklonil se a zavolal: „Pánové, buďte tak hodní!“

Pánové zamířili k taxíku.

„Copak, copak?“ řekl šedivý.

„Ale pánové, tady ten pán se sem nechal zavézt, a teď nechce zaplatit,“ řekl taxikář.

„Tady ten?“ řekl blondák, nahlížeje do vozu.

„Všechno je jinak! Já z toho vyvodím důsledky! Já vás nechám zavřít, vy darebáku!“ křičel pasažér.

„Copak, copak?“ řekl šedivý.

„Já vás zdvořile žádám, pánové, ano, já na vás apeluju jménem...“

„Copak, copak?“ řekl blondák.

„Zavezl mě sem a teď na mně ještě chce, abych mu za to platil! Já, rozumíte, já, pánové, abych mu za to...“

„Ten kufr je váš?“ řekl blondák.

„Ano,“ řekl pasažér.

„Jen klid. Všechno se vysvětlí. Ale snad abyste si vystoupil, ne, pane?“ řekl šedivý.

Pasažér vystoupil.

„Tak copak?“ řekl šedivý.

„Vzal jsem si u nádraží tenhle taxík, čtvrt hodiny jsem na něj čekal!, vzal jsem si ho, aby mě zavezl na Nové předměstí, Zahradnická 111...“

„Na Nové předměstí, Zahradnická 111?“ řekl blondák.

„Na Nové předměstí, Zahradnická 111. A on mě zavezl sem!“ řekl pasažér.

„Aha!“ řekl blondák.

„A já vás, pánové, žádám, abyste mi pomohli tady s tím darebákem jaksepatří zatočit! Aby mě hned zavezl, kam chci, neboť spěchám, pánové! No prosím, půl osmé!“ řekl pasažér, podíval se na své doxy a pak na oba muže.

„Jistě že vám rádi pomůžeme, pane. Ale nejdříve nám řekněte, proč jste se dal zavézt sem a proč tomu taxikáři za to nechcete zaplatit, pane?“ řekl šedivý.

„Ale já jsem se sem přece nedal zavézt. Sem mě zavezl on. Já jsem se dal zavézt na Nové předměstí, Zahradnická 111!“ řekl pasažér.

„A proč tam tedy nejste?“ řekl šedivý.

„Protože on mě zavezl sem a ne tam!“ řekl pasažér.

„Tak jste se přece jen dal zavézt sem,“ řekl blondák.

„Ne. Tam!“ řekl pasažér.

„Ale jste tady, pane,“ řekl šedivý.

„Čili, když jste tady, tak jste se dal zavézt sem, to je jasné!“ řekl blondák.

„Ne! Přece vám jasně říkám, že sem mě zavezl on. Já chtěl na Nové předměstí, Zahradnická 111!“ řekl pasažér.

„Aha,“ řekl šedivý.

„Tak on vás sem zavezl?“ řekl blondák.

„Ano. Už rozumíte?“ řekl pasažér.

„To znamená, že jste chtěl sem, pane. Protože taxikář vždycky zaveze pasažéra, kam chce pasažér. A vás, pane, zavezl sem. Tedy vy, jakožto pasažér, jste chtěl sem! Rozumíte?“ řekl blondák.

„Já jsem chtěl na Nové předměstí, Zahradnická 111!“ řekl pasažér.

„Ale pochopte, že tam nejste, pane. Jste tady!“ řekl šedivý.

„Já chci na Nové předměstí, Zahradnická 111! Nemám čas, pánové! Já...“

„Panc, vy jste tady. A my bychom rádi věděli, proč jste tady!“ řekl blondák.

„On mě sem zavezl!“ řekl pasažér.

„Co tady vlastně chcete, pane?“ řekl blondák.

„Nic, pánové. Já tady nechci absolutně nic. Naopak. Já chci rychle na Nové předměstí, Zahradnická 111, Nové předměstí, Zahradnická 111. Pak na nádraží. Mám nejvyšší čas. Kolik jste říkal, že to dělá?“

Pasažér se obrátil na taxikáře.

„Bylo to sedmadvacet, pane. Ale teď už tu nějakou dobu stojím. To bude tak pětatřicet,“ řekl taxikář.

„Tady máte!“ řekl pasažér a dal taxikáři čtyřicet. „A jedem! Nové předměstí, Zahradnická 111.“

Chtěl nastoupit do auta. Ale blondák před ním zavřel dvířka a šedivý ho chytil za rukáv.

„Ne tak rychle, pane, ne tak rychle! To se musí nejdřív všechno pěkně vysvětlit, pane!“ řekl blondák.

„Není co vysvětlovat. Odmítám cokoli vysvětlovat! Já nejsem povinen něco vysvětlovat! Poroučím se, pánové. Poroučím...“

„Děkuju, pane,“ řekl taxikář, zastrkuje čtyři bankovky do kapsy.

„Jestli zmeškám vlak, tak vás to bude zatraceně mrzet!“ řekl pasažér.

„Hm. Tak vy si myslíte, že není co vysvětlovat?“ řekl šedivý.

„Vy si myslíte, že nás to bude mrzet?“ řekl blondák.

„Dám vás zavřít!“ řekl pasažér.

„A kdo vy vlastně jste, pane?“ řekl blondák.

„Já? Já jsem náměstek Zabel. Náměstek Otto Zabel. Prosím. Tady je můj průkaz totožnosti. No, prosím. Račte se přesvědčit!“

Podal průkaz blondákově.

„Tak. A teď vás důrazně žádám, abyste mi byli všichni nápomocni! Jsem Otto Zabel, náměstek! To je jasné, ne?“ řekl náměstek Otto Zabel.

Blondák listoval v průkazu totožnosti náměstka Ottym Zabelu.

„Tak vy jste Otto Zabel, náměstek, jo?“ řekl blondák.

„Ano.“

„No, dobrá!“ řekl blondák.

„A co tady děláte?“ řekl šedivý.

„Ale, pánové, vždyť už jsme si všechno řekli, že?“

„No, moc jste nám toho neřekl, pane,“ řekl blondák.

„Ještě moc věcí je nejasných, pane,“ řekl šedivý.

„Třeba to, proč jste se dal zavézt sem? Co?“ řekl blondák.

„Promiňte, pánové, už jsem vám přece říkal, že jsem se nedal zavézt sem, nýbrž na Nové předměstí, Zahradnická 111!“

„No jo! Ale jste tady!“ řekl blondák.

„Ale já jsem říkal taxikáři, aby mě zavezl na Nové předměstí, Zahradnická 111! To jsem říkal!“

„Nic takového jste neříkal, pane!“ řekl taxikář.

„Nic takového jste neříkal, pane,“ řekl blondák.

„Kdybyste to říkal, pane, tak byste byl tam a ne tady. Protože taxikář, pane, zaveze pasažéra vždycky tam, kam chce pasažér. A vy jste tady, pane. A my to víme, že jste tady. Víte?“ řekl šedivý.

„Aha!“ řekl blondák.

„A kampak vás zavezl, pane?“ řekl šedivý.

„Sem!“

„Sem?“ řekl šedivý.

„Tedy o kousek výš. Co je ta vysílačka!“

„Aha!“ řekl blondák.

„Jakápak vysílačka?“ řekl šedivý.

„Odkud víte o té vysílačce?“ řekl blondák.

„On mi to řekl,“ řekl a ukázal na taxikáře.

„Nic takového jsem neříkal,“ řekl taxikář.

„Aha! Nic takového neříkal!“ řekl blondák.

„Jak vám něco takového mohl říkat, když nikdo nic takového neví?“ řekl šedivý.

„Ani my nic takového nevíme,“ řekl blondák.
 „Ale, pánové, jak jinak bych to věděl?“
 „No právě!“ řekl šedivý.
 „Tak proto vy jste sem přijel, já?“ řekl blondák.
 „Ale pánové!“
 „Kdo vy vlastně jste, pane!“ řekl šedivý.
 „Kdo? No přece Otto Zabel. Náměstek Otto Zabel!“
 „Hm. A to vám jako máme věřit, jo?“ řekl blondák.
 „Můžete to nějak dokázat, pane?“ řekl šedivý.
 „Samozřejmě, pánové! Samozřejmě...“
 Vyndal náprsní tašku a chvíli v ní nervózně hledal.
 „Ale já už jsem vám přece svůj průkaz dával!“
 „Nic jste nám nedával, pane!“ řekl šedivý.
 „Tak máte ten průkaz, nebo ne?“ řekl blondák.
 „Nemáte ho vy?“ řekl blondákovi.
 „Koukněte, pane, my se ptáme vás, jestli vy ho máte,“ řekl šedivý.

„Ano, mám!“
 „No tak ho ukažte!“ řekl blondák.
 „Ale já už jsem vám ho dával, ne?“
 „Mně jste nic nedával, pane!“ řekl šedivý.
 „Vy zkrátka ten průkaz nemáte!“ řekl blondák.
 „Ten kufr je váš?“ řekl šedivý.
 „Ano.“

„Hm. Váš. Tady je napsáno Anna Suvadlová. Vy jste Anna Suvadlová?“ řekl blondák.
 „Říkal jste, že je váš, pane!“ řekl šedivý.
 „Kdo je ta Anna Suvadlová?“ řekl blondák.
 „Domovnice,“ řekl on.
 „Takže ten kufr není váš, ale domovnice, co, pane?“ řekl šedivý.
 „Ale já ho vezu její neteři na Nové předměstí, Zahradnická 111!“ řekl on.
 „Tak vy, náměstek, vozíte kufry neteřím domovnice, jo?“ řekl blondák.
 Všichni tři se rozesmáli.

„Jak to, že vy vozíte kufry neteřím domovnice, pane?“ řekl šedivý.

„Kdo vy vlastně jste, pane?“ řekl blondák.
 „Já jsem... Já... Já jsem...“
 Zarazil se. Potom vybuchl:
 „Já jsem nic neudělal! Já nejsem žádný zločinec! Já si vyprošuju...!“

V hostinci U maminky rozsvítili. Světlo dopadlo na skupinku mužů u auta.

„Co máte v tom kufru?“ řekl šedivý.
 „Zavařeniny.“
 „Hm. Zavařeniny!“ řekl šedivý.
 „A blumy.“
 „A blůmy!“ řekl blondák.
 „Tak zavařeniny a blůmy! A to si jako myslíte, že s tím na nás přijdete, pane?“ řekl šedivý.

„A co takhle pumy? Pumy by tam nemohly být, co?“ řekl blondák.

„Tak řekněte! Mohly nebo nemohly?“ řekl blondák.
 „Tak co?!“ řekl šedivý.
 „No...“
 „Vynedejte ten kufr z vozu! Až řeknu teď, tak ho otevřete!“ řekl blondák.

Blondák, šedivý a taxikář se přikrčili k zídce u schodů hostince.

„Ted!“ křikl blondák.
 Víko cvaklo. Trhl sebou a taky se přikrčil. V kufru byly sklenice se zavařeninami a blumy. Dvě, tři blumy vypadly a koulely se k taxíku.

„Hm. Zavařeniny a blůmy,“ řekl blondák.
 Taxikář chtěl jednu blumu zvednout.
 „Nesahejte na to!“ křikl na něj blondák.
 Taxikář se polekal a obloukem blumu obešel.
 „Zavařeniny a blumy,“ řekl šedivý.
 „Proč jste říkal, že jsou tam pumy, co?“ řekl blondák.

„Ale pánové! Já přece nic takového neříkal!“

„Ne? A od kohopak to tedy víme?“ řekl blondák.

„Všechno vyjde najevo!“ řekl blondák.

„Jak to, že tam máte ty zavařeniny a blůmy, pane?“ řekl šedivý.

„Kde?“

„V kufru?“ řekl blondák.

Neodpovídal.

„Tak já vám řeknu, proč je tam tedy máte, pane! Já vám tedy řeknu, proč jste sem tedy přijel. Abyste zničil ty vysílačky! Tak, pane!“ řekl šedivý.

„Ale to je přece úplná blbost, pánové! Pánové!“ křikl ten člověk.

Muži ho mlčky pozorovali.

„Pánové prosím vás... No tak mi, prosím vás, řekněte, jak já bych s tímhle, sami vidíte, jak bych s téma zavařeninama a blumama mohl něco zničit? No tak?! To je přece nesmysl! Jsou to zavařeniny a blumy. Vždyť, pánové... vždyť jsou úplně...“

Blondák se zasmál a pohlédl na šedivého.

„Jak? Tak vy tedy děláte, jako že nevíte, co? Tak já vám to tedy řeknu, jak, pane! Myslíte, že kdyby někdo takové blůmy a marmelády napatlap a nakecal do těch všelijakých jemných carapatiček a knoflíčků takové vysílačky, myslíte si, že by tím takovou vysílačku nezničil, co?“ řekl šedivý.

„Vy jste chtěl namatlat blůmy do vysílaček! Vy jste chtěl zničit vysílačky!“ řekl blondák.

„No řekněte! Mohla by taková zamataná vysílačka vysílat, nebo nemohla? Řekněte!“ řekl šedivý.

„Už je devět! Za dvacet minut...“

Chytili a drželi ho.

„Mohla nebo nemohla?! Tak řekněte!“ křičel šedivý.

„Pusťte! Prosím vás, pusťte! Vy gauneři! Vy dobytkové! Pánové!“ křičel ten, kterého drželi.

„Mohla nebo nemohla?!“ křičel šedivý.

„Nemohla! Pusťte! Nemohla!“ křičel ten, kterého drželi.

„Aha! Přiznal se!“ řekl blondák.

„Mohla! Mohla! Mohla!“ křičel ten, kterého drželi, a zmítl sebou.

„Zapírá, ale nic už mu to není platné,“ řekl šedivý.

„Pánové, prosím vás! Ujede mi vlak!...“

„To tedy ujede!“ řekl blondák.

„Pusťte, ach, pusťte...“

„Milý pane! Nemůžeme vás pustit, i když jste se přiznal. Proto, právě proto. To snad chápete, ne?“ řekl šedivý.

„Já že se k něčemu přiznal?!“ vykřikl ten člověk.

„Ale ano, pane. Přiznal jste se, že jste chtěl zamatalat zavařeninama a blumama vysílačky, a tím je zničit, ne-li poškodit!“ řekl šedivý.

„Ne! K ničemu jsem se nepřiznal!“ vykřikl ten člověk.

„To se ještě uvidí, pane!“ řekl blondák a zavolal k osvěleným dveřím hostince: „Neló! Nelinkó! Paní hostinská!“

Ve dveřích se objevila tělnatá blondýna.

„Co jé? Volal někdo?“ volala blondýna.

„My, Nelinko, tady!“ řekl blondák a zvedl ruku.

„Áá! To je pan Matoli?! Copak je, pane Matoli?“ řekla hostinská.

„Nelinko, budte tak hodná, potřebujeme si k vám zavřít tady jednoho pána. Máte něco s mrížema a dobrýma dveřma?“ řekl blondák.

Bыло пůl desáté. Řekl to hlasatel v rádiu, které hrálo ve výčepu.

„No, že jste to vy, pane Matoli, co takhle sklep, co máme brambory a zeleninu?“ řekla hostinská.

„Ne, ne! Vy mě nemůžete zavřít! Vy mě nesmíte zavřít! Nemáte na to právo! Vy...“

„A je to slušný člověk?“ řekla hostinská.

„To víte, že jo, Nelinko. Moc slušný člověk,“ řekl šedivý.

„Jéje, pan Soura! Jste to vy, pane Soura? Já vás v té tmě nevidím!“ zajásala hostinská.

„Já osobně, Nelinko! Ten sklep by se hodil,“ řekl šedivý.

„Nemůžete mě zavřít! Nesmíte! Nemáte právo! Já jsem nevinný! Já...“

„Jen klid, jen klid!“ řekl šedivý. „My jsme tři, vlastně čtyři, s Nelinkou čtyři. Taky by nás mohlo být tady padesát. My musíme vědět nejlíp, na co máme nebo nemáme právo. My musíme vědět, jestli je někdo vinnej nebo nevinnej, rozumíte? A chovějte se jako mužskej, je tu dáma!“ řekl šedivý.

„To jste řekl moc hezky s tou dámou, pane Soura!“ řekla hostinská a zasmála se.

„Tak já už pojedu, pánové,“ řekl taxikář.

„Ne! To nesmíte! Já musím...“

„Dobrou noc!“ řekl taxikář, nasedl a odjel.

„To skladistič by se tedy hodilo, Nelinko!“ řekl šedivý.

„Tak to snad pojďte dál, ne? Abysme to nedomluovali jen tak mezi dveřma,“ řekla hostinská a ustoupila do místnosti.

„Když půjdeme dál, tak to si budeme muset ještě něco dát. Jedno pivo bysme snad ještě mohli, ne?“ řekl šedivý a tázavě se zadíval na blondáka a na toho, kterého drželi.

Blondák pokrčil rameny.

Ten, kterého drželi, kývl hlavou, jako by dovoloval šedivému ještě jedno pivo.

Šedivý si oddechl a vykročil k otevřeným dveřím do hostince.

„Prosím, račte, pane,“ řekl blondák.

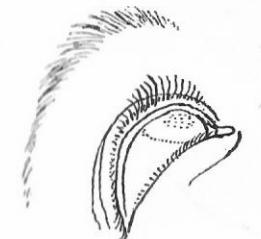
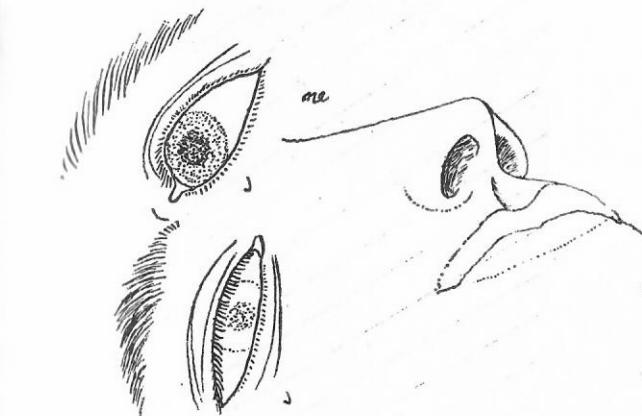
„Nesmíte mě zavřít! Ne! Nemáte na to právo! Jsem nevinný! Ne, nesmíte mě zavřít...“

„Ne tak nahlas, psst, jsou tam lidi!“ řekl blondák.

Tři dědové kývli příchozím na pozdrav a sklonili se ke svým půllitrům. Radio tiše hrálo směs operetních melodií. Hostinská za výčepním pultem si utírala ruce a usmívala se.

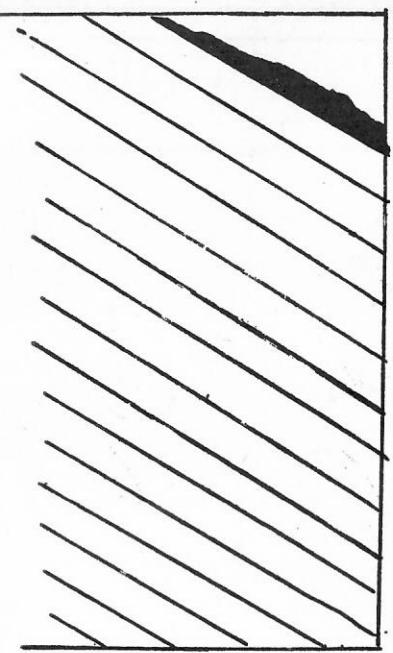
Šedivý si sedl na židli čelem do výčepu, blondák na židli zády do výčepu a jemu nabídli židli zády k oknu a čelem ke stěně. Čtvrtá židle zůstala volná.

Nelinka
{+}

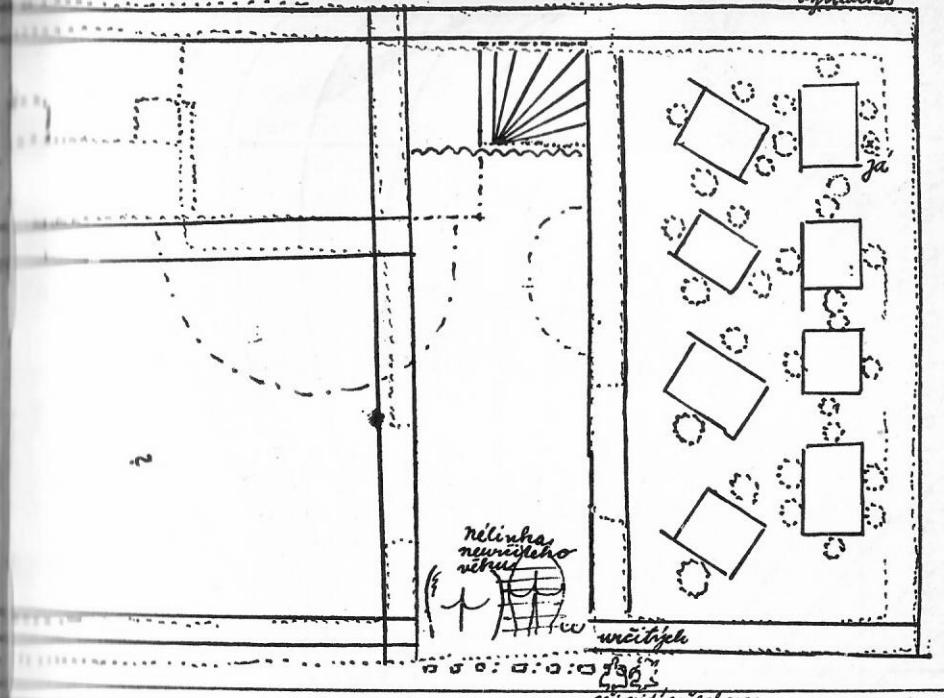
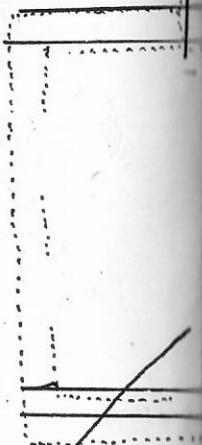

Milicek S. (nichilorum) "Promenáda pod vltavou ke skořatci"

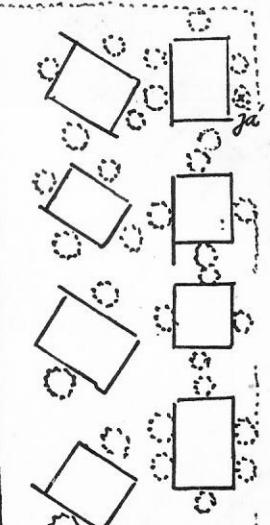
(nichilorum) "Promenáda pod vltavou ke skořatci"

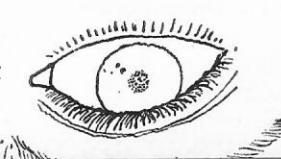
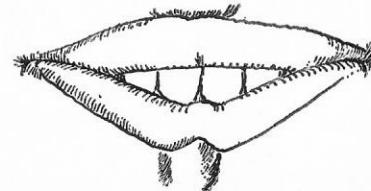
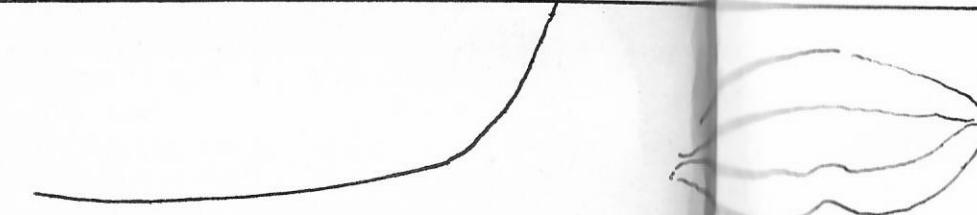
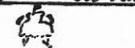
Hostinec
"u maminky"

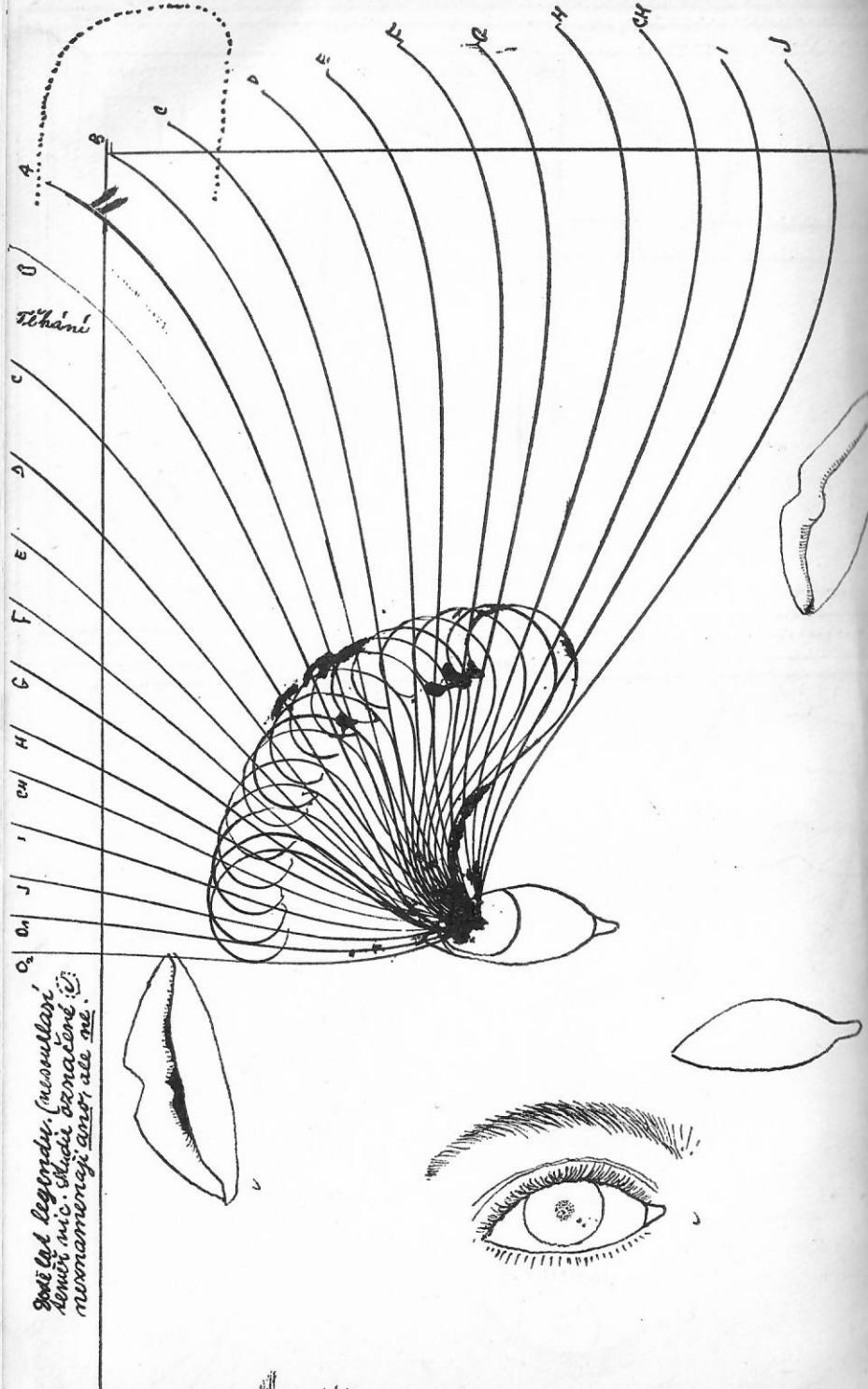
výstavka

ocí viditelný svět

zde ještě Legra
černé mučidlo
nebo něco podobného

Hostinská řekla: „Tak co si dáme, pánové?“

„Nóó? Snad ještě jedno, Nelinko, ne?“ řekl blondák a podíval se na šedivého.

„Mně snad taky, ne?“ řekl šedivý.

„Máte koňak?“

„Koňak? To né. Z tvrdých je tu akorát borovička a griotka, punč a rum,“ řekla hostinská.

„Tak kávu!“

„Dvakrát pivo a kafe pro pána,“ řekla hostinská. „Adolfe!“

Ve dveřích za výčepním pultem se objevil hubený muž.

„Adolfe, dvakrát pivo a kafe!“ řekla hostinská a sedla si na volnou židli.

„Mně můžete dát malý!“ řekl šedivý.

„Pro pana Souru malý!“ křikla hostinská a naklonila se nad stůl.

„Tak copak to máme, pánové?“ řekla hostinská.

„Chytli jsme tady toho pána a necháme si ho, Nelinko, když dovolíte, v tom vašem sklepě. To pro nás uděláte, Nelinko, vidte?“ řekl šedivý.

„Nóóó. Že jste to vy a že pán je fešák, tak snad jo!“ řekla hostinská.

„Nemáte právo mě zavřít! Ne! Nesmíte! Zavírat mohou jen strážníci!“

„Tiše!“ řekl šedivý.

Muž u kamen zvedli hlavy.

„Já chci, aby mě zavřeli strážníci! Trvám na tom, pánové!“ šeptal chycený důrazně.

„Koukněte, pane, nedělejte zasejc těžkosti! Proč by vás měli zavírat nějaký strážníci, ne?“ řekl šedivý.

„Protože strážníci na to mají právo! A já mám právo na strážníky!“ řekl chycený.

Jeho požadavek a jeho chování spolustolovníky zaražilo.

„Koukejte, nedělejte zase těžkosti, jo, pane!“ šeptal blondák.

„Ne! Já chci strážníky! Mne zavřou jen strážníci. A do

žaláře. Ne do sklepa nějaký hospody! Strážníky chci! Strážníky! Do žaláře chci!“ řekl a díval se vyzývavě na blondáka i na šedivého i na hostinskou, která sklopila oči.

Adolf postavil před blondáka velké pivo, před šedivého malé pivo a před pána kávu.

„Kolik budu platit?“ řekl a vyndal náprsní tašku.

„Jedna káva. Dvě padesát,“ řekl Adolf.

„Za to všechno kolik platím?“ řekl a opsal ukazovákem kruh nad stolem.

„Pán chce platit všechno? Tak to jo! Tak to je dva desát, tři čtyřicet, čtyři osmdesát, pět dvacet. Pět dvacet, pane, za to všechno,“ řekl Adolf.

Dal Adolfovi osm a naznačil rukou, aby si Adolf zbytek nechal.

„Děkuju mockrát, služebník, pane,“ řekl Adolf a ukláděl se.

Blondák a šedivý k němu vzhlédli s vděčností.

„Mockrát děkujeme, pane,“ řekl šedivý.

„Och, pán je kavalír!“ řekla hostinská.

„Tak kdepak máte ty strážníky, co? Já chci strážníky. Rozumíte? Mě musí zavřít strážníci.“

„Och, pán je frajer. Ten se nedá!“ řekla hostinská a rozemála se.

„Tak co? Já chci do vězení, ne do sklepa! Rozumíte?“

Blondák se šedivým sklopili oči a usrkávali ze svých piv.

„Jenom strážníkům se přiznám! Nikomu jinému než strážníkům! Tak co? Kde máte strážníky?“

„Oh! Pán je frajer! Ten se nedá!“ řekla hostinská.

Blondák vzhlédl.

„Tak vy, pane, trváte na tom, že strážníci?“ řekl blondák.

„Jedině strážníci! A do vězení!“

„No, pane, a kdo říká, že nejsme strážníci?“ řekl blondák.

Šedivý taky vzhlédl.

„Vy a strážníci?“

Rozesmál se.

„Ano, pane,“ řekl šedivý.

„Strážníky já poznám. S tím si na mne nepřijdete! Strážníky já moc dobře poznám!“

Blondák, šedivý a hostinská se rozesmáli.

„Je s ním psina!“ řekla hostinská.

Přestal se smát a přikrčil se.

„Promiňte, pane,“ řekl šedivý. „Ale jistě sám víte, že strážníka nedělá jenom uniforma. A jsou v životě chvíle, kdy tak či onak jsme strážníkem každý. To máme tady, pane!“

Šedivý si poklepal na prsa.

„Jó, příležitost nedělá jen zloděje, pane!“ řekl blondák.

„Tak co, pane? Jestli se nemýlím...“ řekl šedivý.

„Ježišmarjá, pánové, už je deset! Musíme zavírat! Jestli si ho tady chcete nechat, tak si ho tam rychle strčte a raťte opustit lokál. Raťte ven, pánové! Jinak budu mít opletačky s policií pro přetažení zavírací hodiny. To bych nerada, pánové!“ řekla hostinská.

Šedivý a blondák zavřeli toho člověka do skladiště. Dveře sklepa byly pobité plechem. Bez kliky. Světlo nesvítilo. Nízké, zamířované okénko bylo až u stropu a v zapalovači neměl kamínek.

Seděl na sudu, cítil pach brambor, zelí a trouchniviny a říkal do tmy: „Hlavně se nepřiznat! Nic neprozradit! Hlavně se nepřiznat!“

„Hlavně se nepřiznat! Nepřiznat! Neprozradit!“

A potom: „Pán se nedá. Je to frajer.“

A zase: „Pán je frajer. To se nedá!“

A ještě: „Pán je nedá. To se frajer!“

A znovu: „Pán to je se. Nedá frajer!“

A potom: „Pán to nedá. Je se frajer!“

A zase: „Pán se to je. Frajer nedá!“
A ještě: „Pán se frajer. To je nedá!“
A znova: „Pán nedá to. Frajer se je!“
A opět: „Pán nedá fra. Jer se to je!“
A potom: „Pán jer ne fra. To je se dá!“
„Hlavně nepří... je fra, to neprojer. Nepřijer to, pán se
fra ne.“

„Kde jste?“ slyšel.
„Nepro fra pán...“
„Jste tady?“ slyšel.
„Fra... Kdo?“ řekl.
„Vy! Kdo jiný?“ slyšel od dveří.
„Já jsem tady!“ řekl. „Nepro...“
„Co je?“ slyšel.
„Prosím? Je tu někdo?“ řekl.
„Já. Nela. Hostinská! Kde jste?“ slyšel.
„Tady!“ řekl.

„Je tu tma. Nevidím vás. Nesvítil žárovka. Áda tu žárovku nevymění a nevymění. Má v hlavě jen králíky. Máte taky králíky?“ řekla hostinská.

„Ne.“
„Áda... Jůůů! Co to tu je?“ vyjekla hostinská.
„Moje bota.“

„To jsem se lekla! Brrr. Dejte mi radši ruku!“ řekla hostinská.

Zvedl ruku.

Hostinská vyjekla.
„Co to děláte?! Kam to šaháte? Vy!“ řekla hostinská.
„Promiňte, je tu tma.“
„Jen se nedělejte, vy! Nevyrušila jsem vás?“ řekla hostinská.

„Ne.“

Cítil po levé straně teplo a pach karafiátů, který se na něj dral pachem Brambor, zelí a trouchniviny.

„Nejste smutný?“ řekla hostinská.
„Ne.“

Hostinská nahmatala jeho dlaň a vzala ji do své.
„Já se ve tmě strašně bojím,“ řekla hostinská a zasmála se. „Už jsem chtěla jít hajat, když jsem si vzpomněla, že vás tady máme. Tak jsem si řekla, že se na vás podívám. Vy jste mi od první chvíle strašně milý. No vidíte, teď jsem tady, abych se na vás podívala, a nesvítil nám žárovka. Opravdu nejste smutný?“

„Ne.“
„Já jsem si myslela, že třeba budete smutný. A že se třeba na mne hněváte, že jsem jim dovolila, aby si vás sem zavřeli. Nehněváte se na mne?“

„Ne.“
„To jsem ráda! Věřte mi, kdyby to nebyl zrovna pan Matoli a pan Soura, tak jiným bych to ani nedovolila. Jiným ne, věříte mi? Ale zrovna pan Matoli a pan Soura! Takoví slušní pánové. To byste je musel znát dýl. Dají si tři, čtyři piva, zaplatí a pěkně domů k rodinám. Zrovna šli domů, když na vás trefili. Ještě chudinkové dostanou skrz to zdržení s vámi doma držkovou,“ řekla hostinská.

Pokusil se vymanit svou dlaň z její. Marně.
„Chápete, že jim tu službičku nemůžu odmítnout, ne? Pan Matoli je strojníkem v cukrovaru, a když nás zlobí pumpa, tak ji dá do pořádku a nic za to nechce. Áda je nemehlo. Kdybych jim nevyhověla, co by si s vámi počali? Kam by vás dali, chudáčku?“

Hostinská se k němu přitiskla.
„Jé, já se bojím! Vy se nebojíte?“ řekla hostinská.
„Ne.“
„No jo, vy jste mužský. Nevadí vám to?“ řekla hostinská.
„Ne.“
„Tedy jestli vám nevadí, že jsem tak u vás. Nevadí vám to?“ řekla hostinská.

„Ne,“ řekl a trochu si odsedl.
Hostinská ztratila rovnováhu a navalila se na něj. Ještě kousek odsedl a uvolnil hostinské víčko jak polovinu svého místa.

„Jste opravdu milý!“ řekla hostinská.

Hostinská se k němu přitlačila zadkem a objala ho pravou rukou kolem pasu, aby se udržela na tom kousku sudu vedle něho. Pach karafiátů ho narkotizoval.

„Já jsem to udělala jen kvůli vám, chudáčku! Taky jsem jím hned řekla: Na jednu noc, pánové, jen na jednu noc! Ale déle vám ho tam nechat nemůžu. Jsou tam brambory a na bramborách se, pánové, nesmí nic živočišného skladovat. Na to jsou předpisy. To je proti hygieně! To jsem jím řekla a oni řekli, že vás zítra odstraní,“ řekla hostinská.

Hlava mu klesla na její rameno.

„Jste takový strašně milý!“ řekla hostinská a objala mu hlavu také druhou rukou.

„Víte, já si někdy přemýšlím. Věřil byste tomu? Áda sice říká, abych s tím dala pokoj, ale já mu říkám, ty mlč, ty máš svoje králíky a já zase přemýšlím. Ale já si stejně myslím, že to moje přemýšlení je lepší než ty jeho králíci. Co říkáte?“ řekla hostinská.

Neodpovídala.

„Já myslím, že jo. Přemýšlení nezabere tolik času. A nepotřebuje trávu. A nemusíte na to porád myslit. A nemáte toho porád plnou hlavu. A můžete tam mít taky jiné věci než jen samé přemýšlení a přemýšlení. Áda né. Áda tam má jen samé králíky. Co říkáte?“ řekla hostinská.

Neodpovídala.

Hostinská mu zatrásla hlavou.

Trochu se probral.

„Nepěstujete vy taky králíky?“ řekla hostinská.

„Ne!“

„Ne? Ale hnedle to tak vypadá, že jo. Přemýšlite si taky někdy?“ řekla hostinská.

„Někdy!“ řekl, snaže se udržet při vědomí.

„Ale moc ne, vidte?“ řekla hostinská.

„Ne.“

„Já vím. Víte, o čem přemýšlím?“ řekla hostinská.

„Ne.“

„Nevíte? Že se vyzpovídám. Vyzpovídám se vám, vyzpovídám jako velebníčkovi! Já na flandáky nevěřím, ale tako-

vá z pověď je přece jen hygienická. Člověku se uleví, zbaví se všech těch svých neřádů a psích kusů, co v sobě tahá. Já na flandáky nevěřím, ne, ne, ne, já se vyzpovídám tobě, ty můj malej flandáčku, tobě jedinýmu, když už tě mám!“ šeptala hostinská.

On asi něco řekl, nebo něco chtěl říci, ale hostinská mu tiskla obličej k svému poprsí takovou silou, že nebyl schopen se vzepřít a osvobodit. A nehledě na sílu a objem hostinské, měl nos a ústa přímo v jednom z ohnisek karafiátové nar-kózy.

Hostinská, jak ho tiskla, jako by ze sebe vymačkávala ten horký a dýchavičný proud: „... musím, musím, zrovna tobě, zpovídám a vyznávám se, já ubohá hříšnice, já ubohá, který jsi na místě... na místě... bóže, tobě, protože tě odstraní a lidé by se měli zpovídat těm, který budou odstraněny, říkat jim všechny ty svoje neřády a psí kusy těm, který budou odstraněny, a ty to všechno uslyšíš, a ty to všechno do sebe vezmeš, všechny ty moje neřády a psí kusy, který jsi na místě bázím, a budeš ty moje neřády a psí kusy mít v sobě a všechny ty neřády a psí kusy, moje neřády a psí kusy budou odstraněny s tebou, zajdou s tebou a bude po nich, ach bóže, ach bóže, tak já ti to všechno řeknu, já ti dám všechny ty neřády a psí kusy, na, vezmi si je, zpovídám a vyznávám se, já ubohá...“

Hostinská se zajíkala a stále víc ho k sobě tiskla. Vtom se on náhle vzepjal, vytrhl se hostinské a dopadl na hromadu brambor.

Hostinská vykřikla, převrhla sud a žuchla na zem.

On, omámený, se hrabal v bramborách se zoufalou snahu dostat se co nejdál od hostinské a vyrážel: „Ne! Ne, ne! Ne!...“

„...já ubohá,“ kňučela hostinská se země, „já ubohá, každej si na mě dovolí, každej je na mě zlej, co to děláte, vždyť vám to nic neudělá, když se vám vyzpovídám, vás stejně odstraní, vám to nic neudělá a mně to pomůže, vás stejně...“

„Kdo?! Kdo mě chce odstranit?! Kdo?!“ vyrážel.

„Pan Matoli s panem Sourou. Pan Matoli...“ fňukala hostinská.

„Ne! Nesměj! Nemohou! Mně nikdo nesmí nic udělat! Oni nemohou, oni nemohou! Oni ne!“

„No to víte, že nemohou. To víte, že ne. Oni ne. Oni nemůžou vidět krev. To oni si na vás někoho zjednají. Nejspíš pana výpravčího Traucha,“ řekla hostinská.

„Ne! Ne! Nemohou! Žádný Trauch nemůže!...“

„Ba ne, ten může. Pan výpravčí Trauch může. On má už od přírody takovou náтуru, že může. Když tady někdo potřebuje zaříznout slepici nebo tak, tak si zjedná pana výpravčího Traucha. Pan výpravčí Trauch je taky moc hodnej člověk, ale má už takovou náтуru, že může. A umí to. To byste koukal, jak to pan výpravčí Trauch umí. Jéje! Tuhle nám klepnul Jájíka, měl skoro šest kilo. Jájík byl klacek! Kdybysme neměli pana výpravčího Traucha, tak bysme museli čekat, až nám králíci pojdu věkem, tak to říká Áda,“ řekla hostinská a zasmála se.

„Přece mě nezabijou jako králíka!“ vykřikl.

„Jako králíka?“ řekla hostinská. „No tohle! Vy jste dobrý! Jako králíka! No nééé! Kam vy na ty fóry chodíte?! Jako králíka!“ vyrážela hostinská a smála se, až vříila prach.

„Já nejsem králík!“

Nato se hostinská rozhýkala s novou silou. Konečně utichala.

„Ach, vy jeden! Ach, vy jste mi dal! Vy a králík! To víte, že né! Jako králíka! Buďte klidnej, pan výpravčí Trauch se vyzná. Jéje! Proto si taky koupil to motorový kolo, prskoleta, jak tomu říká, ačkoli jako výpravčí má dráhu za pár šestáků, a na tom prskoletu jezdí po okolí za prací, rozumíte, on je tu moc žádaný, a přitom obhlíží a vybírá všelijaký ty partie a scenérie pro nedělní vycházky, protože on už je v penzi a je tímhletím jednatelem zdejšího vlastivědného kroužku při veleobci...“

„Ne! Nemají právo! Nesměj! K ničemu jsem se nepřiznal! Nemají právo! Nemají právo!“ vyrážel na hromadě Brambor.

„Vy na to pořád ještě myslíte? Koukněte, to pusťte z hlavu! Jaképak nemají právo? Chytili si vás, tak na vás taky mají právo, ne? Každý má právo na toho, koho si chytí! Co s tím chcete dělat? Jednou si vás chytili, tak na vás mají právo a tak si vás taky odstraní. Jako škůdce společnosti,“ řekla hostinská.

„Já nejsem škůdce společnosti! Já ne!“

„Ach, takhle nesmíte mluvit,“ řekla hostinská, „tohle si nesmíte namlouvat. To od vás není pěkné. Jako koho by si vás tedy měli odstranit, no řekněte, jako koho, když ne jako škůdce společnosti? No řekněte, jako koho? Tak to vidíte! Vždyť oni to nedělají jen pro sebe. Vždyť oni to dělají pro nás všechny. A pro naše děti. To je jejich zásluha. A tu zásluhu jim nemůžeme upřít. To by nebylo od vás pěkné. Ale ani trochu ne, chudáčku. Vždyť oni to dělají taky pro vás! Jsou to takoví slušní, spořádaní lidé. Tři piva, zaplatit a pěkně domů k rodině. Je to nějaký život? A kdyby si vás nechytili, tak by jim ten život prošel, nikdo by ani nevěděl jak. Ale když si vás chytili a když odstraní škůdce společnosti, tak to budou všichni vědět, a oni taky, že nežili nadarmo. Budou mít vážnost a úctu, budou je zvát do škol na besedy, budou mít radostné stáří. A jakým právem byste je chtěl vy o tohle připravit? Jakým právem? A co proti nim máte? No řekněte sám, bylo by to k nim spravedlivé?“

„Ale proč zrovna já? Proč zrovna mne?“

„Nesmíte to brát tak osobně,“ řekla hostinská. A to už se dohrabala po čtyřech až k němu, na hromadu Brambor.

Chtěl před ní couvnout, ale byl už až u zdi.

„Myslete taky na druhý,“ šeptala hostinská. „Co je vám, že jste takový neklidný? No copak? Copak že jste takový divný? No copak? Mně to můžete říct. No jen to řekněte, proč jste takový. Ach, vy mužský! Vy jste všichni stejný! To je z toho, to je z toho... No co? Co říkáte? No co? No...“

Probudil ho výkřik hostinské. Když se trochu rozkoukal, viděl ji stát v otevřených dveřích, na které dopadal pruh světla z okénka u stropu. Měla na sobě květovaný župan, natáčky na vlasech, držela košík na brambory a dívala se na něj.

„Kdo tu je?“ křikla hostinská.

„Já,“ řekl a pokusil se vstát. Ale brambory se pod ním podhrnuly a on upadl na záda.

„Ani se nehněte!“ křikla hostinská a rozmáchla se košem. „Kdo jste? Co tu děláte?“

„No přece já,“ řekl. „Přece víte. Chytili si mě, zavřeli si mě sem...“

„Kdo si vás chytil? Kdo si vás zavřel?“ řekla hostinská.

„Ale přece víte. Přece mě znáte, Nelinko...“

„Co si to dovolujete?! Co to melete! Nic nevím. Neznám vás. Jak bych vás mohla znát?“ křičela hostinská.

„Ale víte! Včera. Pan Matoli a pan Soura, škůdce společnosti, a vy sama. Přišla jste v noci ke mně...“

„Vy darebáku! Vy sprostáku! Co si to dovoluješ?! S tímhle si na mě nepřijdeš. Neznám tě! Nikdy jsem tě neviděla! Ty, ty... Zloději! Lumpe! Lupiči!“ křičela hostinská.

„Ale já přece...“ potácel se na hromadě brambor.

„Ať už jste pryč! Slyšíš?! Táhni, nebo zavolám policii. Ádóó, pomóóóc, Ádóó!“ křičela hostinská.

Nato vyrazil, vrazil do hostinské, prolétl dveřmi a hnal se chodbou k domovním dveřím.

„Lupiči! Ádóó! Pomóóóc! Ádóóó!“ hnalo ho ječení hostinské a pronikalo domem.

Nalehl na domovní dveře a vypadl na dvorek za domem.

„Ádóó! Pomóóóc! Ádóó!“ doléhalo z domu.

„Dobrýtro!“ slyšel zleva. Tam před králíkárnou seděl na bobku hostinský Áda a nahlížel do kotců. „No na, no na, papej travičku, je dobrá. To si dáváte, co, když vám pán přines travičku.“

„Ádóó! Pomóóóc! Ádóó!“

Stál za hostinským neschopen pohybu.

„Není to váš kufr, pane?“ řekl hostinský, aniž vzhlédl, a ukázal pod stříšku. Tam stál velký odřený kufr z vulkan-fíbru.

„Ádóó! Pomóóóc! Ádóó!“

Hostinský strkal dál dvírky kotců jednotlivá stébla trávy a soustředěně pozoroval, jak králíci chroustají.

„Tak si ten kufr snad vemte, pane, jestli je váš, ne?“ řekl hostinský králíkům.

On popadl kufr a rozběhl se, potácej se a klopýtaje, podél domu.

„Ádóó! Pomóóóc! Ádóó!“

K brance a brankou ven na ulici.

A potom jeden ještě řekne:

V pondělí ve čtrnáct hodin se náměstek Otto Zabel účastnil porady, ve středu ráno pak odletěl do Dánska.

(1960—1966 6. varianta)